

“Misteri, sexe i turisme fan el còctel perfecte per al lector”

Alan Furst (Nova York, 1941) ha presentat la traducció de la seva darrera novel·la, *El corresponsal* (Columna). Periodista i professor universitari de literatura, és autor de diverses novel·les d'intriga i espionatge situades a l'Europa dels anys trenta i quaranta. Viu entre París i els Estats Units.

—A la novel·la parieu de la lluita dels italians antifeixistes refugiats a París, l'any 1938. Quins fets històrics hi manteniu?

—Aquests exiliats existien, agrupats en el moviment Justícia i Llibertat, i eren perseguits, a França mateix, per agents o sicaris de l'OVRA, la policia secreta italiana. Publicaven periòdics clandestins que feien arribar a Itàlia, com fan els meus personatges, tots ells ficticis.

—El corresponsal respecta la veritat històrica i se situa en uns anys, els previs a la Segona Guerra Mundial, sobre els quals no es poden fer grans descobriments.

Per tant, no podeu jugar amb cap sorpresa final i heu de mantenir l'interès del lector en la tensió de la vida quotidiana. Aquesta estratègia és la de totes les vostres novel·les?

—Sí. Totes estan construïdes igual, al voltant del dia a dia, amb molts personatges i amb situacions descrites des de punts de vista diferents. No m'agraden les novel·les claustrofòbiques, vull que els personatges viatgin, canviar d'escenari cada dos per tres, descriure la vida diària de la gent. La majoria de les persones no fan grans accions.

—Però amb un protagonista que fa de pal de paller?

—Sí, sempre.

—I sempre als anys trenta?

—Arribo fins al 1943. Del 1933, l'any de l'arribada de Hitler al poder, al 1943, amb la batalla de Stalingrad, que per a mi representa el final de la Segona Guerra Mundial. Ho faig així perquè, durant els trenta, no se sap què passaria, es descobreix la tragèdia, i el 43, perquè es veu a l'horitzó la fi del malson.

—Voleu ser molt rigorós amb els grans fets històrics. Passeu els vostres llibres a la consulta d'un historiador?

—No, ja em documento amb els millors historiadors i, un cop escrit el llibre, mano que l'editor-filòleg de l'editorial se'l miri a



TINA BAGLIÉ

Alan Furst, autor de novel·les de misteri, situades a l'Europa, dels anys trenta, com *El corresponsal* (Columna).

fons, per si hi troba cap badada. Confio molt en l'editor-filòleg, tot i que és una raça que es perd.

—París és l'escenari principal de la novel·la. París continua fascinant el lector americà?

—Sí. El fet que situï la novel·la a París és una clau del meu èxit. Per als americans, París és una metàfora d'Europa. Però no només per a ells. Quan París cau en mans de Hitler, hi va haver polonesos que es van suïcidar.

—El protagonista, Cario Weisz, italià de Trieste, no és un heroi, però és fred i segur, no sembla tenir mai por. Perquè observa la vida amb el cinisme del periodista o perquè és de la pasta de James Bond?

—No diria que sigui fred, perquè les seves reaccions són humanes. No té por, això sí, perquè és fort de caràcter. És un supervivent i no té por de lluitar. En això sí que té aspectes en comú amb James Bond.

—El fet de parlar d'una època de transició, més tova que la de la guerra o de la guerra Freda poste-

rior, no pot haver desanimat els agents i editors estrangers, tot i l'èxit que teniu a Anglaterra i els Estats Units? Al nostre país no us havien traduït mai fins ara.

—Potser això ho explica, sí. Però es difícil de saber. No pretenc entendre-ho, perquè la recepció dels llibres i la venda de drets a l'estranger és sempre un misteri. Tampoc no sé per què vaig tenir èxit a Anglaterra abans que als Estats Units.

—El vostre llibre és un còctel de tres components: misteri, sexe i descripcions de ciutats, és a dir, turisme. Us plantegeu les vostres novel·les com un còctel d'aquests tres elements?

—Del tot. No són les tres coses que més agraden a la gent?

—El cinema, penseu, ha influït en el vostre estil?

—Penso que sí i penso que és una influència general en tots els escriptors. En el meu cas, sobretot en el fet de tallar les escenes, l'acció, de manera sobtada.

—La majoria de les situacions anglosaxones i perilloses es resolten feliçment. Perquè sou optimista de mena o per deixar content el lector?

—És un gust personal, com a escriptor i com a lector. No vull que la gent que paga diners per un llibre pateixi de trisor.

Lluís Bonada